

BURTNIK (1) *sb m*

A pl burtniki.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. (ten sam przykład).

Wróżbita, wieszczbiarz:

Szereg: »mag albo burtnik«: Wyfzedwfy bieżał między Perfyany/ y widząc niektore Magi álbo burtniki proznościam onjm/ y Djabelkim zabobonom łłużące: kárác ich poczał powiádaiąc: zem ia tefz był tákże w tych błędach/ [...] á temi lię Dyabelkimi kuglárftwy y omamieniem brzydę *SkarŻyw* 74.

Synonimy: *mag, wieszczek, wroźbita, wrożek.*

Cf BUTR

KN